

OCUCAĆ SIĘ (2) *vb impf*

o jasne.

praes 1 sg *ocucām się* (1). ◇ 3 sg *ocucā się* (1). ◇ [3 pl *ocucają się*.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu s.v. ocknąć.

Budzić się ze snu; evigilare Calep, Cn; exurgere PolAnt; expergisci Cn (2) : Calep 377a; [Ocucam się/ et ocucę/ Evigilo, expergisor. Volck Ooo].

[*Zwrot: »z snu się ocucać«: Bo iáko się z twárdego śnu ludzie ocucáią: [...] ták też zmárli/ choć po długim czaście/ będą obudzeni PlutBBud B2.*]

Przen: Opamiętywać się z silnej emocji (1) : vmyśl iego fráfuię się myśleniem w śpániu [...] iákoby tego który wćieka przed bitwą/ á ocuca się czáłu wybáwienia śwego/ dziwuiąc się próżnemu ítráchowi. BudBib Eccli 40/7.

Synonimy: budzić się, ockniewać się.

Formacje współrdzenne cf OCUCIĆ.

Cf OCUCAĆ